

maa komme til at gjælde disse enkelte Børn, nemlig de, for hvem Forpligtelse til Skoletvang bortfalder i Genhold til Anordningen af 29de Juli 1814 for Kjøbstæderne § 25, for Landet § 18, og Lov om Borgerkolevæsenet i Kjøbenhavn af 29de December 1857 § 4 har jeg henstillet til det ærede Thing, om det ønsker en Redaktion, hvorefter disse ganske enkelte Børn ogsaa ville blive medtagne. Det kunde maasse ellers strengt taget siges, at de ikke hørte ind under Lovforslaget, Skjøndt jeg ikke tror, det vilde være vanskeligt ad administrativt Veie at sørge for at forhindre, at nogen saadan Forsømmelse fandt Sted, da Sagen selv for disse enkelte Børns Vedkommende skal forelægges Skoledirektionen, der efter Opfordring fra Undervisningsministeriet maatte paase det Fornødne med Hensyn til Vaccinationen. Jeg har dog som sagt, for at det ærede Thing ogsaa paa dette Punkt vil kunne have Sikkerhed, stillet dette Redaktionsforslag.

Madsen: Jeg kan ikke erkjende, at hvis det Forslag, som jeg har været med til at stille under Nr. 2, maatte blive vedtaget, der da deraf vilde følge, hvad der blev anført af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Sager), at Staten skulde bære Udgifterne til Reiseomkostninger for Lægerne; thi efter Loven af, saavidt jeg husker, 26de Juni 1844 om Fribefordringsvæsenet paahviler det Landdistrikterne at befordre in natura ligesaa vel Læger som de flere Embedsmænd, der ere nævnte i samme Lov, paa deres Embedsreiser. Men naar det udtrykkeligt staar i Fritjørsele-anordningen, at denne Forpligtelse paahviler Distrikterne in natura, og den saa senere er afløst med Penge, som udredes af Amtsrepartitionssonden, saa er det deraf ikke nogen naturlig Følge, at, fordi dette Forslag under Nr. 2 vedtages, Kjørseleudgiften til Læger i Henseende til Vaccinationen derfor skal udredes af Statskassen. Naar den høitærede Justitsminister anførte den Uilighed, der er i Henseende til Lægernes Lønning imellem Kjøbenhavn og Landet, saa tror jeg ikke, at det er værd at gaa ind paa dette Forhold; thi der vilde da ogsaa kunne omtales mange

andre Forhold, hvori Kjøbenhavn vilde blive fordelagtigere stillet end Landet. Det er ikke alene Forholdet imell'm Kjøbenhavn og Landet, og de øvrige Kjøbstæder, det er meget mere Forholdene paa Landet, som dette Forslag angaar, idet der som bekjendt Tid efter anden opstaar større Byer, hvis Indbyggerantal næsten bestaar alene af Handlende og Haandværkere, og efter min Mening vilde det være rimeligt, at disse ogsaa deltog i Udgifter til Foranstaltninger, der udføres som rene Statsformaal. Men, som jeg har sagt, Forslaget er ikke af nogen stor finantfiel Betydning; det er mere for Principets Skyld, at Forslagsstillerne atter have optaget det, og vi ville roligt finde os i, om det ved den forestaaende Afstemning maatte blive forkastet.

Bouloffe: Jeg skal indrømme den høitærede Minister, at der kan være en vis Grund til at sige, at den Lægen i § 8 givne Tilladelse til at tage Koppevædffe er et tomt Ord, naar der for den, som vægrer sig derved, tidligere i Loven har staaet en Straffebestemmelse, som er bleven stemt ud. Jeg skal gjerne indrømme, at dette kan have sine Grunde, men aldeles rigtigt er det heller ikke; thi man kunde jo tænke sig det Tilfælde, at det blev forbudt Lægen at tage Koppevædffe. Vi ønske, at Straffebestemmelsen skal udgaa, men dette forhindrer ikke Lægen fra at se at komme tilrette med vedkommende Barns Forældre eller Besskytter om at tage Koppevædffe. — Den høitærede Minister jagde, at det ikke var behageligt for ham hver Gang at se stillet Forslag, hvis Vedtagelse Loven gjorde umulig. Det er sandt nok, men paa den anden Side, maa den høitærede Minister indrømme, at det er os ligesaa ubehageligt, at vi hver Gang maa sige: Vi kunne ikke modtage denne Lov, naar en Bestemmelse bliver staaende deri, som gaar vor Sølelse saa nær. Jeg kan ikke stemme for en Lov, hvori der staar den Bestemmelse, at en vilkaarlig Læge skal have Ret til at behandle et Saar paa mit Barn, uden at jeg skal kunne modsætte mig det.

D. Christensen: Paa Grund af de